

дете, с нежна душа и тиха обноска — сякаш момиче. А вторият Димитър не го теглеше нито науката, нито бранта. Мислеше само за песни и игри.

Погледът му спря върху една дребна осанка, която бързо приближаваше към главния вход на кулата. Дългата мантия стоеше смешно върз ниското тяло, което се кланяше по всички посоки, към всеки срещнат.

Кир Тодор се дръпна от прозореца, спусна се към вратата, за да посрещне дългоочаквания гост. Тиери дьо Менво изпращаше чрез доверения гръкоарменец Рубен Захарос, новини от Константинопол: дали най-сетне бе дошъл удобният миг да се обсади града, дали латините са получили оръжия и подкрепа от кралица Бланка, дали кръстоносците са решили вече да се откажат от борбата за запазването на империята им.

Захарос пристъпи с дребни крачки, прегъна коляно, скрости ръце на гърди, сетне сведе чело.

— Слава и чест на императора на всички гърци!

Кир Тодор се усмихна с благоволение, , вдигна го и му посочи нетърпеливо място да седне.

— Е, какви новини?

Прашеникът мълчеше. В живите му черни очи можеше да се прочете зле стаена тревога. Той облиза няколко пъти засъхналите си устни. След това каза бързо:

— Новините са чудни.

С тънкия си усет кир Тодор воднага разбра, че новините са лоши. Благоразположението му веднага се промени. Той навъси вежди, каза глухо:

— Говори.

Гъркът пое дъх.

— Съветът на бароните взел невероятни решения.